

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 175/2019
16.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца противтуженог „Војвођанска банка“ а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник Зоран Трнинић, адвокат из ..., против тужених-противтужилаца АА и ББ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Милорад Михаиловић, адвокат из ..., ради исплате по тужби и утврђења ништавости уговора по противтужби, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1747/18 од 13.09.2018. године, у седници одржаној 16.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1747/18 од 13.09.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1747/18 од 13.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П 1211/2017 од 31.01.2018. године, ставом првим изреке обавезан је тужени АА да тужиоцу исплати 334.686,53 динара са законском затезном каматом на 281.006,53 динара почев од 18.11.2009. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени ББ да тужиоцу исплати 317.061,47 динара са законском затезном каматом на 266.445,60 динара почев од 18.11.2009. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је противтужбени захтев којим су тужени тражили да се утврди да су ништави уговори о наменском и потрошачком кредиту бр. ... и бр. ..., који су 30.01.2006. године закључени између правног претходника тужиоца и тужених. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове поступка од 214.769,92 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате, док је одбијен део захтева за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове поступка од дана пресуђења па до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1747/18 од 13.09.2018. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужених-противтужилаца и потврђена је првостепена пресуда у делу којим је усвојен тужбени захтев, одбијен је противтужбени

захтев и тужени обавезани да тужиоцу надокнаде трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о ревизији тужених, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку у коме је тужилац, као поверилац, предлоге за извршење на основу веродостојне исправе – менице против извршних дужника, овде тужених, у овој правној ствари, поднео 27.11.2009. године, да је након стављања ван снаге решења о извршењу и достављања парничном одељењу суда, првостепена пресуда којом је одлучено о тужбеном захтеву пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 817/17 од 09.11.2017. године укинута у делу, а правноснажна пресуда донета 13.09.2018. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Наиме, применом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужених не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, па имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о парници ради исплате по тужби и утврђења ништавости уговора по противтужби, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, на основу чега овај суд даље налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Предлоге за извршење на основу веродостојне исправе – менице тужилац у овој правној ствари, поднео је 27.11.2009. године, ради исплате, а тужени су противтужбу

поднели 22.04.2016. године, ради утврђења ништавости уговора о наменским потрошачким кредитима, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 773.563,15 динара, који износ према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (предлога за извршење на основу веродостојне исправе), представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање – утврђење и новчано потраживање – исплата, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић